

ikke har det at ty til, som de voksne har, nemlig ved Hjælp af faglige Organisationer at hævde sig og gøre sig gældende og skaffe sig selv den Beskyttelse, som de behøver. Den samme Adgang har ej heller ifølge Sagens Natur de paagældende unge Menneskers Forældre eller Værger. Det er jævne Folk som Regel, ukyndige i stor Udstrækning med Hensyn til at hævde sig i et Forhold som dette, og derfor burde Loven i saa høj Grad som muligt komme den Trang i Møde, der utvivlsomt her er til Stede, samtidig med at sikre Haandværk og Industri en solid og god Fornylse gennem Ungdommens Oplæring.

Myndigheden i Henhold til den gældende Lov saavel som i alt væsentligt i Henhold til det Lovforslag, som nu foreligger, er hos Politiet, og uden i mindste Maade at ville sige noget til Forklejnelse af Politiet som Institution vil jeg dog hævde, at her er et Omraade, hvor Politiet mangler alle Forudsætninger for at kunne føre et saadant Tilsyn, en saadan Kontrol, et saadant Indseende, som her er Brug for. Den højtærede Minister udtalte, at det bedste Tilsyn er det, som udføres af Forældre og Værger med Bistand af Læremesteren, og det er jo rigtigt, naar alt former sig paa ideal og god Maade; saa er det ogsaa idealt og godt, men saadan er Livet nu en Gang ikke. Her trænges til et Korrektiv fra det offentlige Side, hvis ikke væsentlige Misbrug skal finde Sted og væsentlig Fortræd ske til Skade for Ungdommen. Det, som her behøves, er, synes jeg, en civil Myndighed med Mulighed for en subjektiv Opfattelse og Forstaaelse af dette Spørgsmaal og dermed Evner til at komme disse mange jævne Folk i Møde og staa dem bi i det for deres Børn eller Myndlinge saa vigtige Anliggende. Her er ligeledes at tage Hensyn til den industrielle Udvikling, som foregaar, saaledes at den ofte rivende Udvikling, der finder Sted i Fagene, kan honoreres i Tilrettelæggelsen af Lærlingeforholdet. En Lærlingelov kan man formentlig ikke behandle paa Rigsdagen uden med Aars Mellemrum, og det gælder da om at have et saadant Apparat skabt, at det er i Stand til selv at komme den Udvikling i Møde, som finder Sted industrielt og haandværksmæssigt og ogsaa i lønmæssig Henseende. Dér mener Socialdemokratiet, at det Lovforslag, som blev forelagt af den tidligere Socialminister, havde et meget stort Fremskridt i sig ved sit Forslag om Lærlingekommissioner, om selvstændige Institutioner, oprettet med

denne Sags Røgt for Øje og valgt af Kommunalbestyrelserne, altsaa lagt ud paa det Sted i Landet, hvor Lærlingeforholdet i det enkelte Tilfælde udvikler sig. Her var skabt en saadan Institution og givet denne saadanne Beføjelser, at der efter vor Mening var en Mulighed for, at denne Udvikling paa bedst mulig Maade kunde følges, som jeg her har talt om, og en Mulighed for, at denne Institution kunde komme Forældre og Værger i Møde og staa dem bi i det Anliggende, der her er Tale om. Forhandlingerne den Gang viste allerede, at man fra andre Sider var betænkelig og uvillig overfor det Forslag, som da var fremme, og den Tanke blev da rejst, om man ikke i Stedet for at skabe en ny Institution kunde benytte en alt bestaaende af en noget lignende Karakter, nemlig Bestyrelserne for de offentlige Arbejdsanvisningskontorer. Jeg kan sige, at vi for vort Vedkommende kunde tænke os at gaa ind paa den Betragtning. Vi tror paa, at disse Institutioner kunde udvikles, kunde bruges til at virke ogsaa paa dette Omraade, og man var da fri for at oprette en ny Institution, hvilket jo, som det har vist sig, blev mødt med Uvillie fra mange Sider. Vi vilde kunne være gaaet med til dette som det næstbedste, og jeg maa sige, at det undrer mig, at man ikke fra Regeringspartiernes Side kunde gaa ind derpaa, idet det foruden at gøre den Nytte, jeg har omtalt, sikkert tillige vilde styrke den offentlige Arbejdsanvisning og give den Autoritet, give den Luft under Vingerne, hvad man, saa vidt jeg kan forstaa, fra Arbejdsgivernes Side i høj Grad ønsker. Men det er altsaa ikke imødekommet i Lovforslaget her. Der er kun i § 1 det, som den højtærede Minister ogsaa omtalte, at i København og paa Frederiksberg kan Centralarbejdsanvisningskontoret i Stedet for Politiovrigheden faa Bemyndigelse til at give den ovennævnte Paategning om, at Kontrakten er affattet i Overensstemmelse med Loven. Det er det eneste, der er tilbage, og det synes jeg er ret uvæsentligt og af ringe Værdi. Som Lovforslaget i øvrigt er bygget op, ser jeg ikke rettere, end at man lige saa vel kunde lade det blive ved Magistratens 1ste Afdeling, hvor dette Forhold nu befinder sig.

Jeg vil dernæst gerne gøre nogle Bemærkninger om et Par enkelte Hovedpunkter. Der er først Læretidens Længde. Før 1889 kendte man i stor Udstrækning en Læretid paa 4 og 3 Aar. I 1889 bestemtes 5 Aar som Maksimum, og dette